

Kaduuk

anarchistische krant

april 2012 nr.3

gratis

8 uur per dag teveel...

“De ergste chantage die deze samenleving aan ons oplegt is de keuze tussen werken of sterven van de honger”

Niet alleen haat ik mijn baan, ik haat alle banen. En kennelijk is dat niet ok. Om te kunnen bestaan, of tenminste te overleven, ben ik gedwongen om te werken. Dat is hoe de samenleving gestructureerd is. Werk, betaal belasting en sterf. En dat gegeven wordt op grote schaal geaccepteerd. Je weet dat we moeten bijdragen aan deze geweldige kapitalistische wereld om haar vooruitgang in stand te houden, om de economie draaiende te houden, om de staat te laten functioneren, om onszelf bezig te houden zodat we onze dromen vergeten, geen ‘problemen’ veroorzaken, en onze wanhoop over onze verspilde tijd en onvervulde levens om te zetten in de voldoening dat we tenminste “iets gedaan” hebben. Ook al is dat ‘iets’ niet zomaar ‘wat dan ook’, het is het essentiële dat een wereld in stand houdt die gebaseerd is op zij die uitbuiten en zij die uitgebuit worden, een wereld van hiërarchieën tussen mensen gebaseerd rond de macht van geld – of we het ermee eens zijn of niet.

De uren die ik werkend doorbreng zijn uren van mijn leven die gedwongen van mij gekocht worden, en die ik nooit meer terug kan kopen. De prijs die mij wordt betaald voor mijn tijd is maar een heel klein gedeelte van de prijs waarvoor het product of de dienst die ik creëer wordt verkocht. Dat is hoe winst wordt gemaakt. Dat is hoe bedrijven van mij stelen om hun aandeelhouders te betalen, niet voor hun tijd maar voor het geld dat ze investeren. Mijn tijd, mijn arbeid, mijn leven, wordt gestolen om hen te betalen zodat ze comfortabel kunnen leven zonder te hoeven werken.

In de logica van werk produceer ik niets omdat ik het nodig heb. Ik produceer

omdat ik ervoor wordt betaald om dat te doen. Ik produceer voor mensen die ik niet ken. Ik geniet niet van dit proces van creatie, ik doe het zo snel mogelijk omdat mijn baas over mijn schouder meekijkt en me er voortdurend aan herinnert dat tijd geld is. En net zoals ik vervreemd ben van wat ik produceer, ben ik net zo vervreemd van wat ik consumeer. Alles wat ik verdienen moet ik uitgeven aan de ‘reproductie’ van mijn geschiktheid om te werken. Ik moet mijn geld uitgeven aan eten, kleren en entertainment. Ik geef het uit aan fancy technologieën om mijn huishoudelijke taken te vereenvoudigen zodat ik naar mijn werk kan blijven gaan, dag in dag uit. En elk artikel dat ik aanschaf is gecreëerd door een andere loonarbeider in dienst bij een ander bedrijf, ergens anders op de wereld, en terwijl ik vermoeid ben van werk, kan ik het niet verdragen om na te denken over de chemicaliën die erin verwerkt zijn of de omstandigheden waaronder het geproduceerd is.

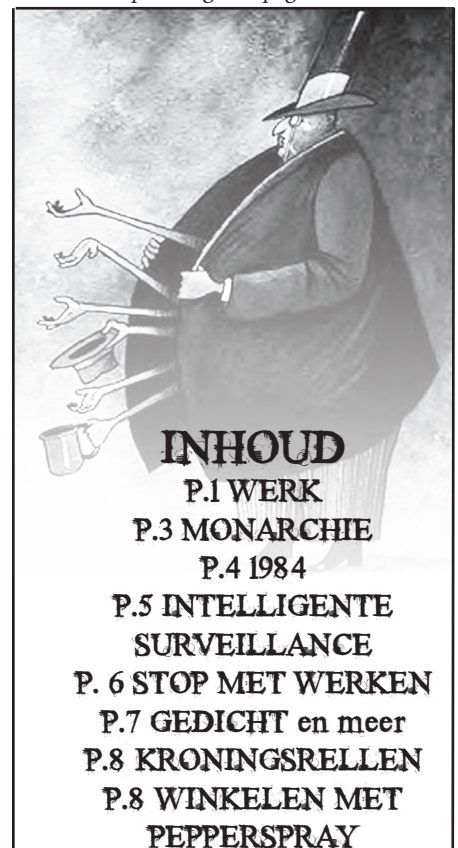
Wanneer we thuis komen van onze dag op het werk zijn we uiteraard te moe om daadwerkelijk te herinneren hoe te leven. Onze dromen, ideeën en verlangens zijn vervangen door een oneindig vluchtend consumeren, door leeg vermaak, door riviervieren van alcohol en drugs die we consumeren enkel om onze ellende te verdrinken en in staat te zijn morgen dezelfde shit te doen. Deze omstandigheden maken ons kwetsbaar en zorgen ervoor dat we alles maar slikken, alles accepteren wat aan ons opgedrongen wordt.

Uitgeput, zijn wij blij met het bestaan van een overheid die regels maakt om onze levens zo te reguleren dat we niet hoeven na te denken of verantwoordelijkheid voor onszelf of elkaar hoeven te nemen. Uitgeput, veranderen we in onderdanige burgers bereid om de macht over onze eigen levens op te geven aan hen die betaald worden om na te denken over de ‘grote’ kwesties; wij zijn inmiddels bereid hun keuzes te accepteren, en zijn blij om

niet over de gevolgen te hoeven nadenken. Stilletjes accepteren we de absurditeit van ‘politiek’, en gehoorzamen simpelweg die autoriteiten die onze levens voor ons beslissen.

Onze vriendschappen en relaties zijn gespannen door de druk van werk. Een goede ouder zijn betekent financieel voor je kinderen klaar te staan – ervoor zorgen dat er altijd een dak boven hun hoofd is en eten op tafel staat. En dat wat verloren gaat in dit proces is de tijd om ze te leren kennen, om samen tijd door te brengen, om voor elkaar te zorgen, zowel emotioneel als intellectueel en immaterieel. De tijd die we over hebben tussen werken en slapen is gevuld met de verplichte verantwoordelijkheden van het alledaagse leven – eten kopen, rekeningen betalen, rusten voor de volgende dag.

lees verder op de volgende pagina

We worden in deze situatie gedwongen, en één van de redenen daarvoor is de privatisatie van eigendom. Vandaag de dag kan alles wat we nodig hebben om te overleven gekocht worden in een winkel. We zitten vast in deze cyclus omdat we niet langer de beslissing kunnen maken om weg te gaan, we kunnen niet kiezen om nee te zeggen, we kunnen niet langer overleven zonder het wereldwijde systeem van productie en consumptie omdat de middelen die we eens hadden nu in geprivatiseerde handen zijn en we enkel met geld toegang tot die middelen kunnen hebben.

Om het over de vernietiging van werk te hebben nodigt vaak de beschuldiging 'parasiet' uit, een luie klaploper. Welnu, het feit dat ik niets te maken wil hebben met moralen, wetten, identiteiten, specialisaties en verplichtingen van deze samenleving, is een beslissing die eruit voortkomt dat ik elke ochtend aan een miljoen andere manieren denk van hoe ik mijn dag door kan brengen in plaats van naar mijn werk te gaan. Ik heb het over het leren en uitvoeren van vaardigheden en kennis die ik en de gemeenschap waar ik deel van uitmaak nuttig en nodig vinden, ik heb het over welk pad dan ook dat mijn bevrijde creativiteit me op kan brengen, met andere woorden: werken aan dingen niet omdat het verplicht is, maar omdat ik het wil. Maar nee, uiteindelijk vertelt deze maatschappij mij dat ik niemand ben, wanneer ik niet werk.

Hoe dan ook, het lijkt erop dat de meeste mensen gedwongen zijn deze ellendige identiteit van een werker te accepteren, en

in sommige gevallen er zelfs de voorkeur aan geven, in plaats van de onbekende mogelijkheden van denken en verantwoordelijk zijn voor jezelf. We prostitueren onszelf liever een heel leven aan onze bazen, maar gaan tenminste naar huis met een schoon geweten, het weten dat je je plicht gedaan hebt, bijgedragen hebt aan de welvaart van het land, ook al zullen diegenen die dit land runnen de eersten zijn die profiteren van de opofferingen van de werkers. Het lijkt het erop dat die beloning die deze maatschappij een werker geeft, de werker die verbondenheid aan deze maatschappij belooft, de mogelijkheid is om zichzelf als een "eerlijke en goede burger" te zien. En dit wordt het hoogste punt van voldoening voor een individu. Een norm die buiten zichzelf is gecreëerd, die de moralen van deze samenleving oplegt, en niets te maken heeft met iemands eigen idee van zelftevredenheid, voldoening, respect voor jezelf en je omgeving. Het doel is om iemand te zijn die telt, iemand die binnenin het spel is. Uiteraard zijn er in dit spel veel meer verliezers dan winnaars. Iedereen weet dat. Hetgeen dat echter belachelijk is, is dat heel weinig mensen de mogelijkheid overwegen dit niet te accepteren, om eindelijk in opstand te komen om individuele en collectieve vrijheid te herwinnen.

Elke stap in deze cyclus van productie en consumptie ondersteunt het voortbestaan van deze cyclus. Het is een slimme cyclus van winst-productie die ons allebei tot knechten maakt en waar we afhankelijk van zijn geworden om te overleven. Het is een systeem dat diegenen die parasiteren van de "eerlijke opofferingen" van de werker zullen verdedigen door onze levens te nemen

wanneer ze dat nodig achtten – net zoals ze hebben gedaan in Chicago op 1 mei 1886, toen de politie het vuur opende op arbeiders die aan een wilde staking voor een 8urige werkdag meededen. Meerdere stakers werden hierbij vermoord. Meer dan 100 jaar later herdenken we nog steeds diegenen die opstonden voor hun eigen waardigheid, omdat niemand hen kon vertellen dat ze niets waren of hen kon behandelen als slaven.

Wanneer we zeggen dat we slaven noch bazen willen zijn, willen we niet praten over betere banen, een beter salaris, betere uitkeringen, betere omstandigheden, omdat we het dan gewoonweg zouden hebben over meer comfortabel geknecht te zijn. In plaats daarvan zullen we het hebben over het vernietigen van werk in zijn geheel.

**demonstratie
1 mei.
mercatorplein,
amsterdam.
19:00**

**algemene staking
voor altijd!**

**organiseer en
rebeleer!**

weg met de monarchie!

Koninginnedag is bedacht in 1885, toen de erg onpopulaire koning Willem III een nationale feestdag in het leven riep om de verjaardag van zijn dochter, prinses Wilhelmina, te vieren, om zo gevoelens van nationale eenheid en trots aan te moedigen. Oorspronkelijk werd er dus gefeest op Wilhelmina's verjaardag, 31 augustus, tevens de laatste dag van de zomervakantie alvorens school weer van start ging. De festiviteiten waren voornamelijk gericht op kinderen en gezinnen. De feestdag bleek erg populair en werd tot Koninginnedag gedoopt toen Wilhelmina de troon besteeg. Later, in 1949 toen Juliana koningin werd, verplaatste men de viering naar haar verjaardag, 30 april, en op die dag wordt het tot op heden gevierd.

Waarom vieren we dat we deel uitmaken van een opgelegd burgerschap, alsof we daar blij om zijn? De macht van de monarch werd het volk ooit voorgesteld als een door God verkregen recht.

Nu wordt er geredeneerd dat zonder het bestaan van regerende bazen, die regels voor ons maken over wat we mogen en wat niet, over hoeveel we moeten werken, en hoeveel daarvan we af te staan hebben aan zij die over ons heersen, over welke landen er worden binnengevallen en welke middelen veilig gesteld worden om ons 'nationaal belang' te vrijwaren, we in een chaos zouden verzakken. Niet in staat om voor onszelf en elkaar te zorgen.

Waar we meestal niet aan denken, is dat de monarchie waar we zo trots op zouden moeten zijn niet meer is dan een familie wiens voorouders, door het gebruik van meer geweld dan hun tegenstanders, de inwoners van verschillende dorpen tot een koninkrijk onderwierpen, om vervolgens belasting te heffen om hun groteske levensstijl en rijkdom te onderhouden. En als de volkeren in hun omgeving eenmaal onderworpen waren, gingen ze verder met het kolonialiseren van volkeren in andere uithoeken van de wereld, om ook hun middelen, arbeid en belastinggeld om te zetten in rijkdom en macht voor zichzelf.

De rol van de monarchie in deze tijden is bovenal die van boegbeeld voor nationale eenheid; om stabiliteit en continuïteit te bieden aan een natie die gerund wordt door een verkozen, en dus een immer veranderende bureaucratie. Om gevoelens van trouw en trots voor de natie hoog te houden. De tradities en het erfgoed die met de monarchie gepaard gaan, zorgen ervoor dat wij ons deel voelen van de geschiedenis, en trots zijn op onze cultuur.

Waar zijn we trots op, als we ons trots voelen Nederlands te zijn? De grenzen die een stuk land tot 'Nederland' maken, en een andere lap grond verderop tot 'Duitsland', zijn willekeurige lijnen die jaren terug bepaald zijn, en over hun exacte positie werd eeuwen lang gevochten, en op vele plaatsen in de wereld gaan deze gevechten nog steeds door. Nederland als land bestaat, net zoals alle landen, enkel door de hebzucht naar rijkdom en macht van een of andere familie eeuwen geleden.

Onze nationale trots is er een die vaak gepaard gaat met gevoelens van culturele superioriteit, gelinkt aan de economische kracht van 'onze' natie. Deze opgelegde eenheid komt voort uit een nationale identiteit die we denken te delen, hoewel het ons niet al te duidelijk is waaruit die identiteit bestaat. Misschien is het ons paspoort. Of de kleur van onze huid. Misschien beelden we ons in dat we allen van dezelfde voorouders afstammen, en dat we daarom een verbondenheid met elkaar delen in de wereldwijde economische ratrace.

Maar niets van die dingen zijn conclusies waar we zelf tot zijn gekomen. Het zijn de fabels die we van kinds af aan te horen krijgen, en die we versterken door erin te geloven. Gevoelens van nationale eenheid – trouw aan een ingebeelde gemeenschap van mensen die weinig met elkaar delen, los van een historisch geïnstitueerde nationale taal, en het feit dat we werken en belasting betalen aan dezelfde staat – slagen er goed in onze aandacht af te leiden van de harde realiteit, van ons monotone dagelijkse bestaan. Wanneer we samen op straat feesten, kijken we voorbij de sociale en financiële ongelijkheden die ons verdelen. Wanneer we het gevoel hebben deel uit te maken van een soort grotere familie, schenken we geen aandacht aan de verschillen die er tussen ons zijn. Tussen zij die op de ruggen van anderen leven, en zij die daaronder gebukt gaan. We beelden ons in dat we door iets verbonden zijn, dat sterker is dan dat alles, waar de koninklijke familie het grootste voorbeeld van is.

Dus wanneer we in oranje gehuld, al dansend de straten betrekken om de verjaardag van een dode koningin te vieren, dan vieren we onze voortdurende overheersing door een koninklijke familie, wiens voorouders gewelddadig de onze domineerden, en die er enkel nog zijn als een toonbeeld van onze nationale eenheid en om ons te verbinden. Om ons af te leiden van de huidige onderdrukking door een systeem van staat en regering.

Of misschien vieren we gewoon een dagje niet werken. Mooi meegenomen dat we deze dag vrij krijgen, inclusief toestemming voor een heus straatfeest, op de vooravond van 1 mei – een historisch beduidende dag van werkers-opstanden tegen hun uitbuiting. Dus als we met een kater naar ons werk strompelen op 1 mei, kunnen we de staat dankbaar zijn dat ze ons dit feest gunt. We kunnen een warme affectie voelen voor de monarchie, die van onze kosten leeft, en verre reizen maakt ons te "vertegenwoordigen", en rustig vergeten dat het voor hen, en in hun belang is dat we de rest van het jaar zwoegen.

De gemeente Amsterdam is van plan nieuwe camera's plaatsen rond vijf bedrijfsparken. Dat lijkt op zich niet zo bijzonder, aangezien de stad de laatste jaren reeds overspoeld werd met camera's. Maar deze camera's zijn speciaal..het zijn zogenaamde 'slimme' of 'intelligente' camera's, daar ze in staat zijn om geweld, agressie en 'abnormaal gedrag' te herkennen. Los van de overvloed aan reeds aanwezige politie-camera's, bedachten de autoriteiten nieuwe, efficiëntere systemen.

De nieuwe software die dit alles mogelijk maakt, wordt HIT genoemd, oftewel Hostile Intent Technology. Door bestaande video data van 'abnormaal gedrag' te linken aan een tijdstip, plaats en een cultuur, komt men tot een systeem dat verdachte patronen herkent. Het stuurt vervolgens een signaal uit om de persoon die de videobeelden bekijkt te waarschuwen.

Bijvoorbeeld: iemand die op een zaterdag een dikke jas aanheeft is al verdacht. Een groep mensen die zich verspreidt alvorens een treinstation te betreden, is ook al dubieus. Of korte interacties tussen personen, ook weer abnormaal... Al deze situaties worden door dit systeem als verdacht bestempeld, en onder de aandacht gebracht.

Er is uiteraard (veel) nodige kritiek op dit nieuwe systeem: het fundamentele recht op privacy wordt geschonden, het systeem gaat ervan uit dat iedereen schuldig is tot het tegendeel wordt bewezen, de overheid wil iedereen bespioneren, en alles heeft steeds meer weg van een controlerende politiestaat. Verwijzingen naar Big Brother of George Orwell's 1984 blijven niet uit. En ja, dit is allemaal waar, we weten dit al. En dit is allemaal niet echt schokkend meer.

Wat we ook weten is dat al deze controle-maatregelen er niet zijn om ons te behoeden van een of andere terroristische aanval. Zij die door deze maatregelen gepakt worden en in de bak belanden, zijn voornamelijk drugsdealers, fiets- of winkeldieven. Waarom, vraag ik me dan af, geeft de overheid elk jaar miljoenen euro's uit aan nieuwe, betere camera-systemen? Ik kan me niet voorstellen dat de autoriteiten zich danig bedreigd voelen door iemand die ergens op een brug een fiets probeert te verkopen.

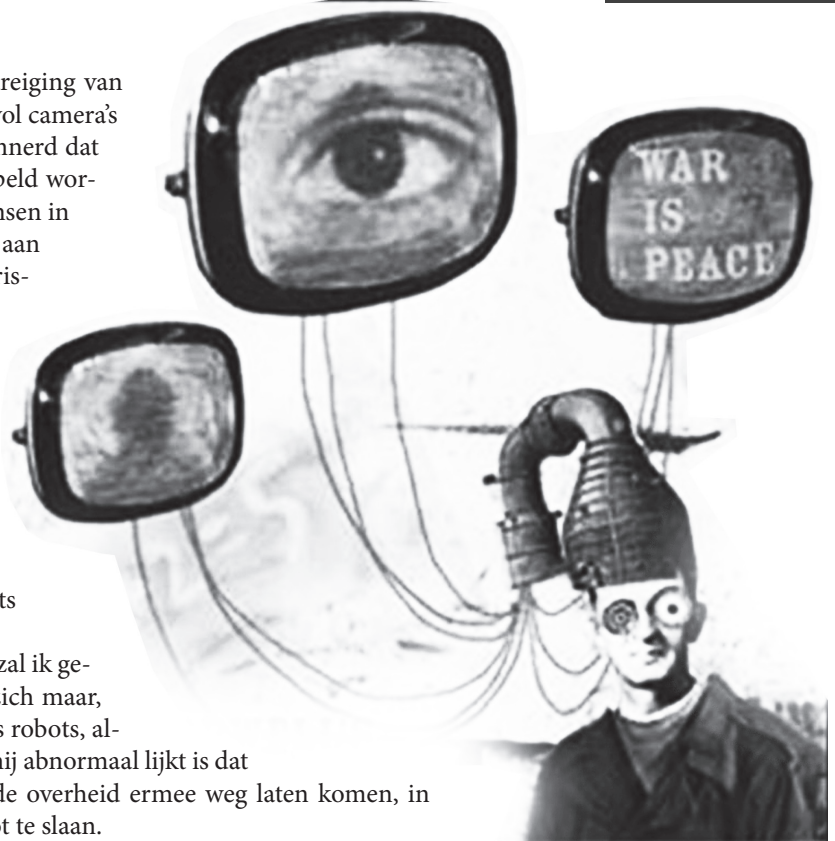
Maar ze zien wel een dreiging in mensen die anders denken en handelen. Ze willen dat we allemaal gelijk lopen. Individuen passen niet zo best in hun systeem. Goede burgers werken, produceren, consumeren, allen gelijk, als robots. Goede burgers denken niet te veel, ze kijken televisie. Goede burgers stellen geen vragen bij dit systeem, ze volgen het. Dat is hun idee van een perfecte samenleving. Mensen die daarvan afwijken, die dit pad niet volgen, worden al gauw beschouwd als lastig.

Dus geen systeem dat meer geschikt lijkt om de dreiging van eventueel rebels gedrag tegen te gaan, dan de boel vol camera's te hangen. Zo worden we voortdurend er aan herinnerd dat ze ons in de gaten houden. Als abnormaal bestempeld worden, wanneer je je abnormaal gedraagt, dwingt mensen in de pas te blijven lopen. Misschien is dit arsenaal aan nieuwe controle maatregelen niet bedoeld om terroristen of dieven te pakken. Misschien is het er eerder om de massa, de maatschappij, jij en ik eraan te herinneren dat we het pad van de normaliteit te volgen hebben. Zo niet, als we ons abnormaal durven te gedragen, zullen zij daar weet van hebben, en zullen de straffen niet uitblijven.

Een neven-effect van dit alles, dat de autoriteiten uiteraard mooi uitkomt, is dat we weten dat we door hen gezien worden. Het maakt niet uit of we iets van plan zijn dat tegen hun wetten ingaat. Onbewust leeft het bij iedereen: als ik iets fout doe, zal ik gepakt worden. Steeds weer. Dus mensen gedragen zich maar, en durven geen 'abnormaal gedrag' te vertonen. Als robots, allemaal op dezelfde manier, allemaal normaal. Wat mij abnormaal lijkt is dat mensen dit alles normaal vinden, en de mensen de overheid ermee weg laten komen, in plaats van elke camera die op ze gericht wordt kapot te slaan.

big

brother

ANPR (Automatic Number Plate Recognition)

Een camera die het kenteken en de inzittenden van een voertuig scant. Het systeem maakt gebruik van infrarood licht zodat de camera dag en nacht gebruikt kan worden. Het beeld en het kenteken worden gedurende 4 weken opgeslagen, hetgeen het mogelijk maakt om te weten wie er wanneer de stad in en uit rijdt, en via welke route. Dit systeem is is reeds in gebruik doorheen heel Nederland. In Amsterdam alleen zijn er 53 van deze cameras.

MIGO (automatisch Mobiel Informatie Gestuurd Optreden)

MIGO is een kenteken-herkennings systeem (zoals APR). Het zend informatie over verdachte voertuigen naar de marechaussee. Dit intelligente computersysteem evalueert elke auto op basis van het kenteken, het merk en de inzittenden en vergelijkt dit met data van verschillende databanken (Opsporingssysteem, National Schengen Information System) en politie gegevens.¹² van deze cameras zijn nu in gebruik op verschillende grensovergangen rondom Nederland.

Gezichtsherkenning

Een gezichtsherkenningssysteem is een computer-applicatie om automatisch een persoon te identificeren of verifiëren op een digitaal videobeeld. Een van de manieren waarop dit mogelijk is door specifieke gezichtstrekken te vergelijken met een database. Nu al scant dit systeem de gezichten van reizigers op het openbaar vervoer in Rotterdam, in in voetbalstadions.

Emotie herkenning

Dragos Dactu, een doctoraats-student aan de universiteit van delft, heeft een computersysteem ontwikkeld dat succesvol basis-emoties zoals angst, woede, verassing, blijheid, droefheid en afgunst herkent. Men denkt dat systeem gebruikt zou kunnen worden om de emotionele staat van bestuurders te beoordelen. De NS is momenteel bezig met een proefproject omtrent emotieherkenning.

Luistercameras

Cameras met microfoons die agressie en adrenaline in stemgeluiden herkennen. Deze dingen zijn reeds te

“intelligent” surveillance

vinden op het Centraal station, Buikslootmeerplein shopping center, bushaltes in Amsterdam-Noord en aan de Heineken Music Hall. Ook de NS plant deze ‘luistercameras’ in gebruik te nemen.

HIT (Hostile Intent Technology)

HIT bestaat uit een combinatie van cameras, sensors en software. Het herkent ‘abnormaal’ gedrag, zoals korte interacties tussen personen. Het zal worden getest rondom vijf berdijs-terreinen in Amsterdam.

Vingerafdruk-scanner

125 Agenten in Amsterdam hebben een Vingerafdruk-scanner bij zich, waarmee op straat vingerafdrukken genomen kunnen worden. De vingerafdrukken worden gedigitaliseerd en vervolgens vergeleken met de nationale vingerafdruk-databank. Dit systeem wordt voornamelijk gebruikt om geïlegaliseerde mensen te controleren.

Ov Chipkaart

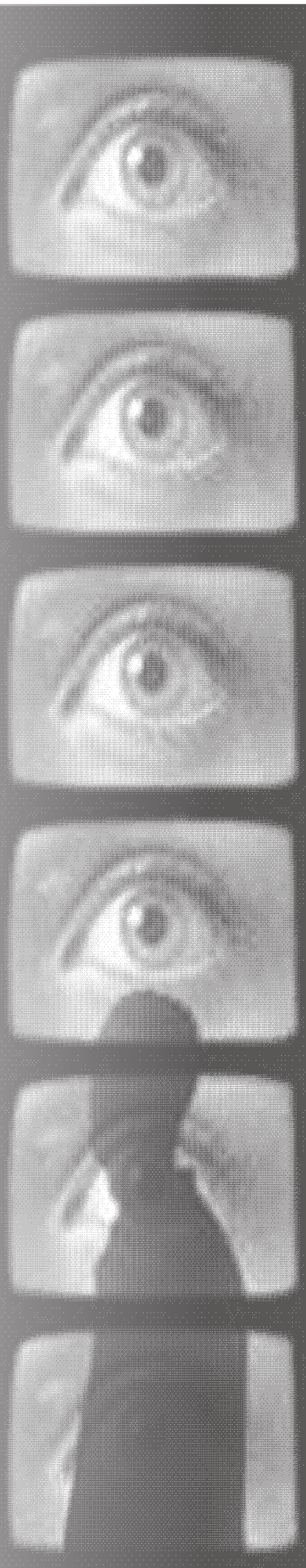
Het reisgedrag van studenten en iedereen die gebruik maakt van een Ov chipkaart op naam, wordt opgeslagen en gedurende 7 jaar bewaard in een databank. Waarvoor deze informatie gebruikt wordt is onduidelijk. Sinds de invoering van de Ov Chipkaart, is deze herhaaldelijk in het nieuws geweest vanwege ‘problemen’ omtrent de bescherming van de privacy.

Bodycams

Kleine cameras die op helmen en kledij van de Nederlandse politie geplaatst worden. Er werd voor het eerst gebruik van gemaakt met nieuwjaar 2012. Er wordt nu besproken hoe deze dingen vaker te gaan gebruiken.

Telefoon-taps

Justitie in Nederland heeft alleen al in een jaar 26,425 telefoons getapt. Ter vergelijking: De Verenigde Staten luistert per jaar zo’n 2200 telefoons af. Nederland is momenteel het land met de meeste telefoon-taps ter wereld.

Tien tips om te stoppen met werken

1. Wil je stoppen? Maak gebruik van alles dat je verlangen kan versterken: slavernij, een gebrek aan enthousiasme en loon zijn gevaren voor de gezondheid van iedereen, en met name voor creativiteit.

2. Stop volledig. Omdat de werker zijn of haar dosis werk verhoogt met het geringste verlangen om te consumeren, zijn halve maatregelen vruchteloos. De ervaring leert dat het gemakkelijker is om in één keer abrupt te stoppen, in plaats van geleidelijk.

3. Kies het juiste moment. Bij voorkeur onmiddellijk. De huidige periode, met haar levensomstandigheden van verwisselbare ellende, is een bijzonder goed moment. Na een vakantie, wanneer het verlangen om te werken vaak spontaan verdwijnt, kun je besluiten om niet opnieuw te beginnen.

4. Begeef jezelf in een fijne omgeving. Tegelijkertijd stoppen als de persoon met wie je woont, vrienden of collega's, en elkaar psychologisch helpen is effectief. Vaak laat dit toe om niet in een sfeer van angst te leven (die vermeden dient te worden tijdens werk ontgiftiging). Het kan helpen de mensen die je kent in te lichten dat je stopt.

5. Ontdoe jezelf van verleiding. Zorg ervoor dat werk en zijn toebehoren (auto, televisie, wekker) verdwijnen uit je omgeving. Draag niet langer een horloge en heb geen klok in huis. Vermijd situaties waarin je gewend bent om je tijd door te brengen met jouw gewenste activiteiten (saai lees materiaal, films, winkelen). Vermijd openbaar vervoer en bepaalde festiviteiten, zoals politieke vergaderingen, waarin volgzame verloochening de norm is.

6. Beïnvloed je bewust en onbewust verstand door jouw beslissing om te stoppen met werken te bevestigen en door aan te dringen op de verwachte voordelen. Twijfel niet om hardop meerdere malen per dag te zeggen "ik kies ervoor om te stoppen met werken en mijn gezondheid verbetert elke dag" of elke andere positieve zin van jouw keuze.

7. Adem diep zodat je kunt ontspannen en zuurstof aan je zenuwstelsel kunt geven. Zenuwcellen, in werking, consumeren vier keer zoveel zuurstof als de cellen van de rest van je lichaam, wat betekent dat ze specifiek beschadigd zijn door een gebrek aan lucht. Adem drie of vier keer diep in, adem langzaam goed uit op het moment dat je nood voelt om te ademen. Een verandering van de omgeving is sterk aan te raden.

8. Weiger elke hervorming zodat je zicht duidelijk gericht blijft op de totaliteit. Wind er geen doekjes om. Bouw het enthousiasme op, vooral de eerste paar dagen. Ga op zoek naar stimulansen (doorbreek alle sociale beperkingen) en heftige, ingewikkelde ruzies met je voormalige bazen. Drink tussen de maaltijden om de uitschakeling van somberheid te activeren. Geef prioriteit aan de gezondste activiteiten – die waar je direct aan meedoet – en aan natuurlijke, essentiële behoeftes die rijk zijn aan plezier (liefde) en aan volle momenten die rijk zijn aan voldoening (reizen, feesten). Om nervositeit te vermijden, wat regelmatig voorkomt tijdens proletarische ontgiftiging, is het belangrijk om veel dutjes te doen. Bepaald subversief leesmateriaal kan toegevoegd worden aan de specifiek belangrijke noodzakelijkheid om het systeem te vernietigen tijdens de ontgiftiging kuur. Verminder stress, angst en twijfel om gewichtsverlies te voorkomen.

9. Zorg ervoor dat je genoeg slaap krijgt. Ga laat naar bed, omdat de uren wanneer alles mogelijk is na middernacht zijn.

10. Krijg de meest radicale ideeën en meer en zet ze in gang zodat onduidelijkheid bestreden kan worden, wat regelmatig voorkomt wanneer loonarbeid ophoudt.

En als je wenst succesvol te blijven, zorg er dan voor dat je altijd de eerste aanbieding voor werk weigert.

Lieve Maxima en Willem,

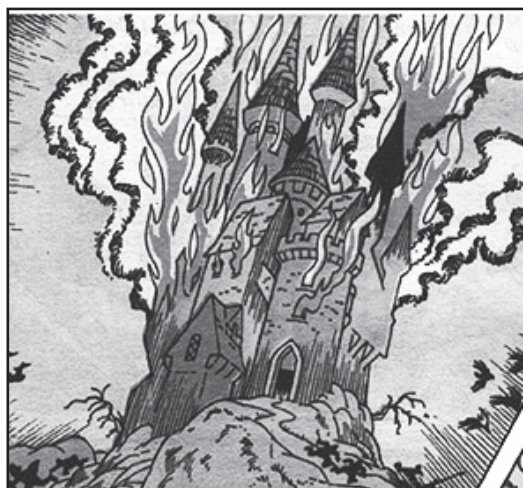
Een grootse bruiloft van 'Pa heb ik jou daar'.
De kosten werden geschat op negen miljoen. Is dat waar?
Lieten jullie dit geintje nou door het volk betalen?
Heeft de monarchie het recht dit schaamteloos te bepalen?
Voor een tonnetje kon je toch ook best genieten?
Willem, jij kunt toch het wild ook zelf wel schieten?
Zat de familie van Oranje soms een beetje krap?
Legale belastingontduiking vind ik anders best knap!

Jullie lieten je fijn een mooie dag toewensen
Zonder rellen of protesten, maar met simpel blijde mensen.
Trek je niets aan van kritiek, gezeur of razernij.
In jullie mooie paleis met historie van slavernij.
Ik hoop dat al die nieuwe hobbelkeien in de Dam blijven
Want ze fietsen heerlijk, die gladde bolle schijven!
Maxima, ik geef toe: Je bent een zeer charmante vrouw.
Glimlachend zwaaiend kreeg ons volkje precies wat het wou.

Ze zeuren wel over je vader, maar dat is hypocriet
Want van Willems kant waren die Duitsers ook zo fris nog niet!
Jij kunt er niets aan doen, je bent een lieve meid.
Word jij straks koningin of vind je dat niet meer van deze tijd?
Als je twijfelt, hou het dan toch maar op "Ja, ik wil".
En houd Koninginnedag gewoon op dertig april.
Ik zag dat jullie op internet servies cadeau vroegen.
Bedenk dan wel: Zo'n grote afwas wordt best wel zwoegen!

Of zal het middels echtelijke ruzies wel minderen?
Doet het koningshuis nog steeds aan buitenechtelijke kinderen?
Hoe dan ook, houd elkaar voortaan goed in de gaten,
Zodat jullie Nederland nooit in de steek zullen laten.

Succes, Def P!

Uitingen van ongenoegen tegen het Koningshuis

April 1886

Koning Willem III 'maakt weinig werk van zijn baantje', zo schrijft de socialistische voorman Domela Nieuwenhuis over de Nederlandse koning. Het levert hem een jaar gevangenisstraf op wegens majesteitsschennis. Na zes maanden verleent de koning hem gratie.

April 2002

Als kroonprins Willem-Alexander met zijn kersverse echtgenote Máxima een rondrit door Amsterdam maakt in de gouden koets, gooit Sjaak V. een in verf gedrenkte tampon tegen de gepantserde koets. V. wordt veroordeeld tot vijf dagen cel en een geldboete van 250 euro.

September 2010

Prinsjesdag, 2010. Koningin Beatrix, haar troonopvolger Willem Alexander en zijn vrouw Máxima worden in de Gouden Koets naar de Ridderzaal gebracht. Plots werpt een man uit het publiek een waxinelichthoudertje tegen de gepantserde deur van de koets. Hij roept: 'Oplichters en dieven!'. De man wordt onmiddellijk gearresteerd. Het gaat om de dertigjarige Erwin L., die vindt dat de familie van koningin Beatrix onterecht op de Nederlandse troon zit. De rechtbank in Den Haag heeft op 16 september 2011 bepaald dat Erwin L. niet toerekeningsvatbaar is en hem gedwongen laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis voor een periode van maximaal een jaar.

Kroningsrellen

Tijdens de troonopvolging met inhuldiging van koningin Beatrix op Koninginnedag 1980 waren de straten van Amsterdam niet het toneel van het volksfeest waar de organisatoren op hadden gehoopt. Onder de leus 'Geen woning, geen kroning!' gingen jongeren, krakers, autonomen, f-siders en vele andere Amsterdammers de straat op met het doel om te protesteren tegen de woningnood en om de kroning te verstoren.

In die jaren was de woningnood in Nederland ongekend hoog (nu nog steeds trouwens). En terwijl de regering niks deed om hier ook maar iets tegen te doen werd er wel gigantisch veel geld vrijgemaakt door het ministerie van volkshuisvesting om twee paleizen voor de koninklijke familie te renoveren. Dit leidde uiteraard tot nog meer woede bij de bevolking die het al niet makkelijk had.

Op die dag, 30 april 1980, werden bijna 10.000 politie-agenten, marechaussees en soldaten ingezet om de koninklijke familie te beschermen en de orde te bewaren. Toch slaagden duizenden en duizenden van mensen erin om het feest van de walgelijke machthebbers te verstoren. Tot laat in de nacht werd er gevochten met de ordetroepen van de staat.

Wij willen vrijheid.

En bedoelen daarmee niet de vrijheid die gekocht, verkocht, verkozen, gedwongen, berekend, gedelegeerd, gereguleerd, bewaakt en gedownload kan worden...

En terwijl oneindige hoeveelheden commerciële mogelijkheden ons verstikken;

terwijl de snelheid van het leven ons verrot;

terwijl we ons niet kunnen bewegen buiten de opgelegde grenzen;

terwijl alles gemanipuleerd wordt voor de vooruitgang en competitie;

terwijl beslissingen en discussies worden gereduceerd tot het circus van de politiek;

terwijl we accepteren dat deze wereld wordt gebouwd voor en door weinigen die profiteren over de ruggen van de velen;

terwijl de moraliteit van de wet voor jou bedenkt wat goed en slecht is;

terwijl het niet eens te zijn met dit alles betekent dat je gestraft wordt...

Meer dan ooit is er de nood om te denken, te praten en te handelen tegen dat alles en om iets anders uit te proberen. Zonder de bemoeienis of de agenda van politieke partijen,

(of wat voor vorm van representatie dan ook).

Wij willen het hebben over vrijheid, beginnende bij het herkennen van de structuren van de macht die het iedereen onmogelijk maakt om relaties te hebben op hun eigen voorwaarden: zonder te heersen over of overheerst te worden.

Hoe kunnen we wijzen op de noodzakelijkheid van deze discussie wanneer, volgens de standaarden van de normaliteit, je wordt beschouwd als een hopeloze dromer, dwaas, of nog erger, als zijnde on dankbaar voor de "geweldige vooruitgang van de beschaving" wanneer je het gesprek over revolutie ter sprake wilt brengen?

Beschouw deze krant dus als een bescheiden poging om te breken met de dagelijkse sleur die we elke dag opgelegd krijgen. Door de confrontatie met de uitbuiting die ons omringt en probeert op te slokken aan te gaan, met het vooruitzicht om deze compromisloos te vernietigen.

Op dinsdag 20 maart besloot iemand om niet te betalen voor iets uit de grootste supermarkt keten van dit land. Toen deze persoon vervolgens tegen werd gehouden door de waakhonden van de winkel nam hij de keuze tussen opgesloten worden of een baas tijdelijk uit te schakelen door middel van wat pepperspray te spuiten, hij koos voor de mooiere laatste optie. Deze instelling kunnen we alleen maar aanmoedigen. Neem wat je wilt, geef de baas een stoot en zorg dat je niet gepakt wordt!

Kaduuk is een anarchistische krant die aan het begin van elke maand verschijnt.

De krant wordt in het Nederlands en Engels verspreid.

contact:
kaduuk@riseup.net
kaduuk.noblogs.org